

ÎȚI POATE OFERI VIAȚA MAI MULT? POȚI SCHIMBA LUMEA?

CONTACTS

PRINDE BARCA

Fii deschis
la lucruri noi

Cățelușii

Cadouri bune
de la Dumnezeu

Stâlpul mișcător

Umbră și lumină

NOTA EDITORULUI AMBASADORII

Există o poveste, posibil apocrifă, despre o femeie americană a cărui fiu a fost numit Ministrul Curții Saint James, termenul pentru ambasadorul Regatul Unit. Pe vremea aceea era considerată cea mai înaltă și mai prestigioasă poziție din serviciul diplomatic, iar prietenii îi spuneau că probabil este foarte mândră. Spre surprinderea lor, ea le răspundea: „Dacă te gândești că ar fi putut fi ministru al Evangheliei și un ambasador al Regatului Unit.”

Eu și cu tine nu facem parte din corpul diplomatic, dar indiferent cine suntem sau de unde venim, dacă îl avem pe Iisus, suntem ambasadorii *Lui*, iar El depinde de noi să arate lumii cum este El. Iisus spune: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi”(Ioan

20:21) iar apostolul Pavel a scris: „Noi suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi”.(2 Corinteni 5:20) Dumnezeu ar putea apărea supranatural să prezinte Evanghelia, dar, în general, El alege să lucreze prin noi pentru asta.

Slujba unui ambasador constră în două lucruri: comunicare și reprezentare. Primii creștini au făcut ambele. Ei au schimbat gândirea oamenilor fiindcă le-au transmis mesajul salvării și le-au schimbat inimile prin exemplul vieților lor, arătând iubirea lui Dumnezeu fiecărui om, indiferent cine sau unde erau. Astăzi lumea continuă să aibă nevoie de oameni care să împlinească ambele roluri. Aceștia suntem eu și cu tine.

Ocazia neașteptată

DE G. L. ELLENS

Într-o sâmbătă după-masa târziu am hotărât să merg la cumpărături la mall-ul din apropiere. Am zis să merg acolo pe jos ca să-mi fac și porția de mișcare. Dar m-am rătăcit și se întuneca. Străzile deveneau tot mai întunecate și am început să mă îngrijorez că eram singură.

Mergând așa am observat o grămadă de ceea ce păreau a fi frunze sau gunoi în fața mea.

Dintr-o dată grămada s-a mișcat!

Mai întâi a apărut un genunchi, apoi un picior! Nu mi-a venit să cred că era o ființă omească – însă atât de infirmă că părea mai degrabă un păianjen uman. Nu se putea mișca decât mișcându-și necoordonat brațele și picioarele în timp ce spatele îi era nefolositor.

La început m-am speriat. Apoi am văzut cutia de metal de lângă el și mi-am dat seama că probabil a fost pus acolo de familia lui ca să câștige bani de la trecători. Mi s-a făcut milă de el.

Am mers către el, mi-am deschis geanta și mi-am scos portofelul. L-am pus o bancnotă destul de mare în mână.

Nu m-am așteptat să-mi răspundă dar, spre surprinderea mea, tânărul m-a privit cu lucidi-

tate și claritate în ochi. S-a uitat direct în ochii mei. Mi-am dat seama că era și el un suflet omenesc. Era la fel de viu și de plin de sentimente ca și mine.

Mai târziu m-am mai gândit la cele întâmplate și m-am bucurat că am mers pe jos până la mall, chiar dacă m-am rătăcit. Dacă aș fi mers cu mașina nu l-aș fi văzut pe tânărul de pe stradă.

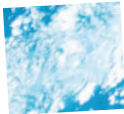
Lui Iisus, când a fost pe pământ, i-a păsat foarte mult de cei săraci și călcați în picioare. De fapt, uneori a mers pe jos mile întregi ca să mărturisească cuiva. Deși eu nu am putut face un miracol de vindecare precum Iisus, am putut să-i arăt acelui tânăr compasiune și dragoste. Nu mi-a mai stat gândul la cumpărături! Lucrul acela a fost mult mai important!

G. L. ELLENS A FOST MISIONARĂ ȘI PROFESOARĂ ÎN ASIA DE SUD-EST TIMP DE 25 DE ANI. DEȘI ACUM ESTE PENSIONARĂ EA CONTINUĂ SĂ FIE ACTIVĂ ÎN MUNCĂ VOLUNTARĂ, PRECUM ȘI ÎN INTERESUL EI PENTRU A SCRIE.

PRINDE BARCA

MARIA FONTAINE

Poate ai auzit povestea cu omul prins de inundație care a avut o viziune cu mâna Domnului întinzându-se din cer și ridicându-l în siguranță. Apele creșteau în casa lui iar vecinul l-a îndemnat să plece, oferindu-i să-l ducă cu mașina în siguranță. Atunci el i-a răspuns: „Îl aștept pe Dumnezeu să mă salveze”, și vecinul nedumerit a plecat cu mașina lui.

Omul continuă să se roage, încrezător în viziunea lui. Apele au continuat să crească și au cuprins deja primul etaj al casei, iar el s-a urcat pe acoperiș. Atunci au trecut niște oameni într-o barcă. El le-a strigat că-l așteaptă pe Dumnezeu să-l salveze. Oamenii au dat din cap uimiți și s-au dus mai departe.

Omul continuă să se roage, crezând cu toată inima că Dumnezeu îl va salva. Apele continuă să crească încât doar acoperișul mai era vizibil. A trecut pe acolo un elicopter și o voce la megafon i-a spus că-i oferă scara să se urce. Făcând cu mâna către elicopter, omul le țipă că el îl așteaptă pe Dumnezeu să-l salveze. Elicopterul se îndepărta.

În final apele au acoperit și acoperișul, l-au prins și l-au luat cu el. Iar el s-a înecat.

Când a ajuns în Rai, omul a întrebat indignat: „Doamne, de ce nu m-ai salvat? Am crezut în Tine cu toată inima. De ce ai lăsat să mă înec?” Dumnezeu i-a răspuns: „*Eu mi-am coborât mâna!* sub forma mașinii, bărcii și a elicopterului, să te duc în siguranță, însă tu le-ai refuzat pe toate. Ce altceva mai puteam să fac?”

Poate te întrebi ce legătură are această poveste cu orice. Așteaptă și îți voi spune.

Cu câțiva ani în urmă, pe când eram într-o călătorie, am prins o răceală rea, care se tot agrava în ciuda diferitelor tratamente naturale pe care le luam.

Când am ajuns acasă soțul meu, Peter, tot încerca să mă convingă să merg la doctor. Eu refuzam, sigură fiindcă că doctorul îmi va prescrie medicamente iar eu doream să dau o șansă tratamentelor naturale să-și facă efectul, fiindcă eram sigură că mă vor ajuta. În cele din urmă Peter a insistat să merg la doctor, am făcut radiografie și mi s-a confirmat că aveam bronșită și eram la un pas de pneumonie.

Am luat atunci medicamentele prescrise de doctor și, bineînțeles, în câteva zile mi-a trecut tusea, după săptămânile de tratamente natura-

le care trebuiau să fie bune pentru bronșită.

Dumnezeu vroia să mă învețe ceva din asta. El nu este limitat de o singură abordare ca să-și împlinească scopul. Său ca noi să progresăm, sau la doar o singură metodă de vindecare. Trebuie să fim deschiși și să urmăim călăuzirea Sa.

Altă situație, pe aceeași idee, s-a întâmplat după câțive ani, când eram din nou plecată de acasă.

M-am trezit într-o dimineață cu gâtul înțepenit și după câteva zile tot nu puteam întoarce capul. Trebuia să dorm proptită în fund din cauza durerii.

Peter mi-a sugerat să merg la un chiropractor dar eu m-am împotrivit fiindcă mă speria gândul să-mi umble un chiropractor la gât când mă durea așa tare.

După câteva zile mizerabile am acceptat și m-am dus la un chiropractor care a fost, de fapt, un domn foarte bun și jovial. M-am simțit în siguranță în mâini lui, că n-o să-mi facă rău a gât.

De fapt, nu m-a durut mai deloc, și cu o simplă ajustare m-a făcut bine. O vertebră de la gât se mișcase de la locul ei și trebuia realiniată.

După ce mă împotrivisem vehement să merg la chiropractor, iată că acum puteam să mă întind în pat fără nicio durere, pentru prima dată după o săptămână.

Încă învăț că, atunci când mă rog pentru vindecare, nu pot să ignor „bărcile” pe care Dumnezeu mi le aduce în cale ca soluție. Nu pot să decid în funcție de ceea ce îmi place mie, sau dacă sunt convenabile, sau dacă sună bine.

Principiul de a lua decizii înțelepte, cu rugăciune, se aplică la toate aspectele vieții noastre. Trebuie să luăm decizii tot timpul și nu ne putem lăsa blocați în anumite rutine cu care suntem obișnuiți din trecut. Ar putea fi riscuri și trebuie să procedăm cu grijă și cu rugăciune, însă nu putem să fim închiși la noutăți doar fiindcă s-ar putea să nu meargă. Trebuie să fim deschiși la călăuzirea lui Dumnezeu și să ne punem în grija Sa.

MARIA FONTAINE ȘI SOȚUL EI, PETER AMSTERDAM, SUNT DIRECTORII ORGANIZAȚIEI THE FAMILY INTERNATIONAL, O COMUNITATE CREȘTINĂ DE CREDINȚĂ. ADAPTAT DUPĂ ARTICOLUL ORIGINAL.

STÂLPUL MIȘCĂTOR

SALLY GARCÍA

Din când în când soțul meu menționează câte o schimbare la care se gândește iar mie mi se strânge stomacul. Se spune că femeile preferă „cuibul” și cu siguranță, pentru mine, fiecare schimbare înseamnă mai multă muncă, mai ales când simt că de-abia ne-am aranjat într-o situație ca să începem să ne bucurăm de ea. Lucram în grădină și ne bucuram de vre-

mea bună și de niște grătare cu prietenii.

Am început să mă gândesc la evreii care erau în drum spre Țara Făgăduinței după ce au ieșit din Egipt. Au pribegit patruzeci de ani în Deșertul Sinai și aveau un mod uimitor de a ști când să-și adune corturile și să se mute. „Domnul mergea înaintea lor, ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua și noaptea”. (Exodul 13:21)

În ciuda pribegirii lor prin deșert din cauza neascultării și nemulțumirilor, stâlpul protector era mereu prezent în viețile lor. Cei mici, care au crescut în deșert, nu au știut o viață fără stâlpul lui Dumnezeu. El le făcea umbră ziua și le dădea lumină și căldură noaptea. (Vezi Psalmul 105:39.)

Dar când au trecut în cele din urmă Iordana în Țara Făgăduinței, prezența vizibilă a lui Dumnezeu nu i-a mai călăuzit, însă El le-a dat o promisiune: „Domnul însuși va merge înaintea ta, El însuși va fi cu tine, nu te va părăsi și nu te va lăsa; nu te teme și nu te înspăimânta”. (Deuteronom 31:8) Acum era momentul să „umble prin credință nu prin vedere”. (2 Corinteni 5:7)

Deci, ce s-a întâmplat cu stâlpul?

Se pare că, după 500 de ani, profetul Isaia descrie din nou stâlpul apărând în jurul celor care s-au strâns în numele Lui: „Domnul va așeza peste toată întinderea muntelui Sionului și peste locurile lui de adunare un nor de fum, ziua, și un foc de flăcări strălucitoare, noaptea”. (Isaia 4:5)

A fost o mare încurajare pentru mine când am găsit acest verset! Pot revendica profecția și călăuzirea prezenței Sale. Deși nu îl văd afară în fața ușii El este acolo, ca și cum ar fi vizibil. (Vezi Evrei 11:27.) Cred că atunci când va fi timpul să ne mutăm voi simți călăuzirea lui Dumnezeu și voi fi pregătită.

Următoarea dată când soțul meu va mai aduce vorba de mutare știu ce îi voi spune: „Când se mișcă stâlpul lui Dumnezeu ne vom muta împreună cu el”.

SALLY GARCÍA ESTE EDUCATOARE, MISIONARĂ
ȘI MEMBRĂ ÎN ORGANIZAȚIA THE FAMILY
INTERNATIONAL ÎN CHILE.

TERMOSTAT SAU TERMOMETRU

SIMON BISHOP

Am auzit odată pe cineva spunând că noi trebuie să fim „creștini termostat” și nu „creștini termometru”. Am fost nedumerit, așa că mi s-a explicat.

Un creștin termometru este acela a cărui temperatură se schimbă în funcție de circumstanțele în care se află. Această persoană estimează mediul înconjurător lui și își adaptează abordarea când interacționează cu oamenii. Pe de altă parte, creștinul termostat este el cel care influențează ceea ce este în jurul lui și produce o diferență în bine.

Recent am făcut o serie de studii biblice pe tema binecunoscutei Predici de pe Munte a lui Iisus și atunci m-am gândit la astea. La un moment dat Iisus a spus: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. Dar a mai spus și: „Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri nu veți avea răsplata de la Tatăl vostru care este în ceruri”.(Matei 5:14,16; 6:1)

Deși aceste două afirmații par să se contrazică, cred că sunt exemple bune pentru cum ar

trebui să aplicăm corect principiul creștinului care influențează în bine. Cu siguranță că ar trebui să avem un efect asupra lucrurilor din jurul nostru – să împărțim lumina și iubirea lui Dumnezeu în lume – totuși, este foarte important să o facem motivați să Îl glorificăm pe Iisus, fără să încercăm să arătăm că credința sau religia noastră ne face mai buni decât alții. Nu uita că termostatele bune au încorporat în ele și un termometru. Ar trebui să putem să estimăm situațiile și să apreciem cum putem ajunge cel mai bine la oameni cu vestea bună și gloria lui Dumnezeu.

Eu cred că Iisus dorește ca noi, creștinii, să fim ca El – smeriți, să arătăm iubirea și vindecarea Sa tuturor celor care ne ies în cale, indiferent de defectele lor. Să călăuzim și să învățăm cu blândețe, în ritmul pe care pot să-l urmeze ei. În Filipeni 2:7 ni se spune că lui Iisus nu i-a păsat de reputația Sa, ci mai degrabă a slujit. Ai putea spune că Iisus s-a adaptat radical mediului uman care era în jurul Lui ca să poată fi perceput de cei cu care era, dar să și aibă un impact puternic în bine prin schimbările pe care le-a creat în fiecare situație în care s-a aflat. Mă rog să pot să-i urmez exemplul în viața mea.

CĂȚELUȘII

MARA HOLDER

La 3 noaptea eu umblam pe afară sub cerul înstelat, înfololită și cu o lanternă într-o mână și două pungi în cealaltă. La picioarele mele mă urmau doi pui de opt săptămâni de ciobănesc german care aveau nevoie „la baie” – la 3 *noaptea!*

M-au trezit dintr-un somn atât de plăcut cu smiorcăielile lor. Oricât mi-aș fi dorit să mai stau în patul meu calduț, știam că dacă nu mă trezeam aș fi avut de dimineață niște mizerie mirositoare de cățel de curățat. Deci m-am trezit, m-am înfololit și am scos cățeii afară.

Am folosit lanterna ca să găesc grămezile de știi-tu-ce și pungile ca să le adun și să le arunc. După 15 minute afară am chemat cățelușii să intrăm în casă, le-am dat apă și i-am pus înapoi în coșurile lor.

Nu după mult timp cățelușii au adormit iar eu m-am băgat în patul meu confortabil. La 6

dimineața s-a trezit soțul din cauza smiorcăielilor cățelușilor și i-a mai scos o dată afară. Apoi i-a adus înapoi înăuntru și i-a hrănit. Erau înfomețați și au dat bucuroși din codițe în timp ce își mâncau mâncarea. La 6:30, după micul dejun, a fost rândul fiului meu să scoată din nou afară cățelușii ca să meargă „la toaletă”.

Vezi tu, noi chiar ne-am dorit să avem căței. De când se știu, copiii au tot cerut să avem câine. Soțul meu a vrut doi, așa că avem doi. Copiii au fost entuziasmați în ziua când am adus acasă micuții cățeluși. Aveau șase săptămâni și erau foarte drăguți. Băieții casei i-au ales numele cățelușului băiețel, iar fetele casei i-au ales numele cățelușei fetiță (Hoss și Luna).

Dar aveau viermi și purici; făceau pipi, caca și vomau prin casă. Odată au făcut caca chiar pe fica mea când îi scotea afară. Să o fi văzut ce s-a crizat atunci! Câteva săptămâni casa

noastră a fost un dezastru. Fiecare moment liber curățam după cățeluși, îmbăiam cățelușii, hrăneam cățelușii și îi scoteam afară. Am mutat mobilierul ca să fie mai bine pentru coșul cățelușilor; am rezervat câteva pături doar pentru ei. Am cheltuit ceva la veterinar pentru Hoss și Luna, fără să mai calculăm zgârzile, curelușele, farfuriile, mâncarea de căței, gustările și jucăriile. Vă spun, cățeeii ăștia au adus ceva agitație!

După câteva săptămâni de nebulia cățelușilor am avut o întâlnire de familie ca să discutăm despre ei. Acum că copiii au văzut ce înseamnă să ai căței, eu și soțul meu le-am explicat clar că luasem pe Hoss și Luna pentru ei, nu ca noi, părinții, să avem cu ce ne ocupa timpul. Copiii au fost de acord și am plănuit cu toții cum să avem cel mai bine grijă de căței.

Știam cu toții că deși înseamna mai puțin timp liber, mai puțini bani pentru alte lucruri, mai multă muncă, chiar dacă însemna să te trezești în toiu nopții (mulțumim, mama!), chiar dacă însemna să faci lucruri dezagătătoare cum ar fi să aduni caca de cățel, chiar dacă ar lua mult timp ca să-i dresezi, tot doream cățelușii.

Îi doream fiindcă dacă investeam acum în dresajul și în grija lor, în câteva luni vor ajunge să ne fie tovarăși, protectori și parteneri de joacă. Investiția merita.

În Matei capitolul 7 Iisus ne învață despre rugăciune și să nu ne fie teamă să-i cerem lui Dumnezeu ceea ce avem nevoie. El spune:

„Cine este omul acela dintre voi care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce i le cer”. (Matei 7:9-11)

Copiii noștri nu sunt părinți, evident, însă în grija lor pentru Hoss și Luna au luat rolul de „părinți”. Oricât de multă muncă implică îngrijirea lor, ei îi iubesc pe Hoss și pe Luna și se ocupă de ei. Dacă copiii cred că cățelușii au nevoie de ceva se străduiesc să le procure.

Hoss și Luna fac mult mai mult decât să fie companie pentru familia noastră. Ei sunt și un model al felului în care Dumnezeu dorește să ne ajute, să aibă grijă de noi și să ne dea cele necesare. El dorește ce este cel mai bine pentru noi, tot așa cum dorim și noi pentru cățelușii noștri să aibă cea mai bună viață de cățeluș. Dorim să le meargă bine, să fie sănătoși, în siguranță, să învețe și să se distreze. Dumnezeu dorește toate aceste lucruri și pentru noi!

„Cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce i le cer?”

Dacă ai o nevoie, cere-i lui Dumnezeu. Chiar dacă este doar o dorință, cere-i lui Dumnezeu. Amintește-ți că ești mult mai prețios lui Dumnezeu decât este un copil părintelui său. Cere, iar dacă este bun pentru tine și în cadrul planului Său pentru viața ta, Dumnezeu ți-l va da.

DE CEALALTĂ PARTE A BIROULUI

NATALIA NAZAROVA

Am depus niște documente legale și, spre surprinderea mea, au fost câteva discrepanțe în documentele mele. Ceva ce la început părea ușor de rectificat a luat câteva săptămâni și nenumărate audiențe pentru a le sorta.

Odată, oficialul la care am fost trimisă a fost o doamnă pe nume Olga. Mi s-a părut că este eficientă dar cam tăioasă. Am cam pornit-o cu stângul. Problema mea era, probabil, a o sută de probleme pe care a trebuit să o rezolve în ziua aceea și n-am prea avut parte de simpatia ei. Și, ca să înrăutățească situația, i s-a și blocat calculatorul și a trebuit să-l reseteze. Mi-a spus că merge să-și ia o aspirină și că revine într-un minut.

Cât timp a fost plecată i-am cerut lui Dumnezeu înțelepciune pentru rezolvarea situației și, dintr-o dată, am văzut lucrurile dintr-un alt punct de vedere. Mi-am pus deoparte exasperarea în ceea ce privește felul cum mergeau lucrurile pentru mine și am încercat să-mi imaginez cum era să stai de partea cealaltă a biroului.

În timp ce așteptam să i se repornească calculatorul am întrebat-o pe Olga dacă s-a mai întâlnit cu vreo problemă ca a mea. Așa a început discuția între două femei obosite și frustrate.

Olga mi-a explicat că lucra pe acel post doar de câteva luni. În trecut divorțase și a trecut printr-o perioadă foarte grea de acomodare la viața de părinte singur. I-am arătat înțelegere și i-am spus că eu sunt misionară și împărtășesc iubirea lui Dumnezeu oamenilor pe care am ajuns să-i iubesc.

În final a reușit să reintre în sistem și să introducă informația corectă.

În următoarele zile am tot vorbit cu ea la telefon ca să verific cum progresa documentele mele. Cu fiecare comunicare s-a arătat tot mai prietenoasă cu mine și mai relaxată, iar când am mers la biroul ei ca să ridic documentele finale, Olga le-a reverificat să fie totul corect. Ne-am despărțit prietene.

M-am surprins zâmbind când am pășit afară, în seara vântoasă. Dacă te arăți interesat de problemele personale ale cuiva poate transforma chinul comun într-o experiență pozitivă reciprocă.

NATALIA NAZAROVA ESTE PROFESOARĂ DE ENGLEZĂ DIN UCRAINA ȘI S-A DEDICAT DE ZECE ANI ACTIVITĂȚILOR NON-PROFIT DIN EUROPA DE EST ȘI AMERICA DE SUD.

O victorie mai mare

GABRIEL GARCÍA

Multe se zic în ultima vreme despre cum înveți din eșecuri și înfrângeri. Ele sunt bune fiindcă ne fac să reflectăm asupra vieții noastre și a ceea ce trebuie să schimbăm, apoi ne apropiem de Dumnezeu, ca să găsim în El refugiu, înțelepciune și tărie, înțelegând că fără El suntem nimic. Dar, bineînțeles, dorința de reușită este adânc înrădăcinată în noi.

Adevărul remarcabil din Biblie este că ne-a fost dată deja adevărata victorie prin Iisus: „Dar mulțumiri fie aduce lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Iisus Hristos”. (1 Corinteni 15:57) Haideți să examinăm victoria de la începuturile timpului.

În Vechiul Testament victoria era de obicei asociată cu succesul militar. Evreii au văzut că Dumnezeu lupta pentru ei și că i-a făcut să aibă succes în bătălie. Atâta timp cât Îl ascultau și stăteau aproape de El, Dumnezeu era aliatul lor invincibil.

Profeții le-au spus că există și o bătălie mai mare, nu pentru țări și teritorii, ci pentru sufletele oamenilor, și le-au prevestit că victoria supremă în această bătălie este venirea lui Mesia. Această victorie va întrece toate cuceririle din trecut, o victorie spirituală obținută cu arme de alt fel: iubirea, rugăciunea și credința.

Când a venit Iisus, conceptul victoriei a preluat întreaga semnificație spirituală. Victoria nu mai era față de armatele inamice, sau vecinii ostili, ci, după cum a spus apostolul: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești”. (Efeseni 6:12)

Victoria care contează cu adevărat este victoria *lui Dumnezeu*, care vine dintr-un cu totul alt tărâm. Împreună cu Hristos noi putem să ne înălțăm permanent deasupra tărâmului învâlmășelii temporale. El ne asigură că, deși vor mai exista necazuri în viețile noastre, noi vom putea întotdeauna să găsim în El pace, fiindcă El a câștigat deja. (Vezi Ioan 16:33.) Victoria Lui asupra păcatului și a morții este deja realizată. (Vezi 1 Corinteni 15:55-57.)

Prin puterea Duhului lui Dumnezeu putem depăși și noi tot ce înfruntăm, chiar și atitudinile negative cu care ne luptăm zilnic precum mândria, anxietatea, depresia, etc. Avem victoria chiar acum și o putem revendica. Deci, să zâmbim și să ne luptăm cu bucurie și cu credință, știind că avem deja victoria datorită sacrificiului lui Iisus pe cruce.

O STRĂLUCIRE CURATĂ

JOYCE SUTTIN

Uneori frumusețea pământului oglindește gloria Raiului când privești în jur cu venerație și știi că există un Dumnezeu care te iubește și care are grijă de tine. Eu am crescut la o fermă, cu priveliște de 360° de cer, și am fost întotdeauna în legătură cu natura. Când mă uit la cerul curat al zorilor după ploaia nopții și observ efectele optice unice create de ceață și praf îmi amintesc de ultimele cuvinte ale regelui David: „ca lumina dimineții când răsare soarele în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, care fac să incolțească din pământ verdeața”. (2 Samuel 23:4)

Sunt fascinată și de razele crepusculare care strălucesc cu o lumina eterică. Acestea sunt razele de soare separate de părțile mai întunecate ale norilor, și, deși sunt aproape paralele, ele par să radieze din același punct. Ele pornesc din spatele munților sau norilor, împrăștiind lumina soarelui prin particulele de nisip. Uneori acestea se numesc „razele lui Dumnezeu”.

Ori de câte ori le văd mă opresc și îi mulțu-

mesc lui Dumnezeu că-și arată gloria prin creația Sa și că demonstrează principii spirituale prin fenomene vizuale. Fără particulele de praf sau fără vaporii de apă care să blocheze lumina, nu am putea vedea așa de clar această frumusețe. Fără norii care să încerce să blocheze soarele am pierde unele fațete ale măreției sale.

Supărările sunt în viața noastră precum praful, care ne blochează lumina și încearcă să ne copleșească zilele cu mici distracții ale atenției, dar care totuși lucrează împreună să aducă o frumusețe și mai profundă. Dacă ne luăm un minut să admirăm frumusețile creației, primele raze ale răsăritului, sau lumina crepusculară, viețile noastre se umplu cu o frumusețe magică care proclamă cu mândrie iubirea lui Dumnezeu care luminează peste noi, pură, infailibilă și eternă.

JOYCE SUTTIN ESTE PROFESOARĂ PENSIONARĂ ȘI SCRIITORE ȘI TRĂIEȘTE ÎN SAN ANTONIO, SUA.

VIZIUNILE RAIULUI

ALFREDO CARRASCO

Totul a început când fratele meu m-a sunat dimineața devreme să-mi spună că mama fusese dusă de urgență la spital. Mai târziu m-a sunat să-mi spună că a murit. Când am aflat am plâns și am fost șocat!

Atunci am început să mă rog și am primit cea mai minunată viziune. Am văzut-o pe mama zâmbind cu cel mai minunat și mai ceresc zâmbet. Era așa de bucuroasă! Parcă îmi spunea: „Nu te îngrijora. Acum sunt în Rai și sunt bucuroasă să-mi întâlnesc fii care sunt deja aici”. După ce am avut această viziune cu mama în Rai, fericită, am fost liniștit și n-am mai plâns.

Serviciul ei funerar a fost o mărturie extraordinară. Ne-am reîntâlnit cu membrii ai familiei și prietenii pe care nu-i văzusem de mult. Am vorbit și am împărtășit câteva gânduri despre mama. Le-am spus celor prezenți despre Rai și despre viața veșnică, subliniind faptul că Iisus a înviat din morți în a treia zi și asemenea vom învia și noi la întoarcerea Lui, explicând că cei morți în Hristos vor învia primii.

Am vorbit despre realitatea vieții de dincolo așa cum este prezentată în Biblie și în nenumăratele experiențe și cărți pe acest subiect. La final i-am invitat pe toți să-L promiscă pe Iisus și cam 50 de oameni l-au acceptat pe Iisus în inimile lor.

Însă povestea nu se termină aici. După slujbă și prezentarea mea, o doamnă dintr-o altă capelă unde se ținea o altă slujbă m-a întrebat dacă n-aș putea să vin să vorbesc și să mă rog și la slujba surorii ei, fiindcă nu avea pe nimeni să facă asta.

Am fost de acord și m-am dus în cealaltă capelă împreună cu soția mea, Lorena. Am vorbit și acolo despre Rai și m-am rugat cu membrii familiei decedatei și vreo 40 de oameni L-au acceptat pe Iisus în inimile lor. Au fost foarte recunoscători că ne-am rugat pentru ei. La final s-au îmbrățișat. Plângeau, mișcați de rugăciune. Și mi-au mulțumit din suflet.

Deci, plecarea mamei la Rai a rezultat într-o mare mărturie față de rudele și de prietenii mei și față de ceilalți oameni, necunoscuți mie dar nu Domnului, pe care a vrut ca eu să-i ating cu iubirea Lui.

ALFREDO CARRASCO TRĂIEȘTE ÎN VENEZUELA ȘI ESTE IMPLICAT ÎN MUNCĂ MISSIONARĂ.

CHRIS MIZRANY

CHEILE DISPĂRUTE

Într-o dimineață, nu demult, toate mergeau pe dos. Aveam un program încărcat de dimineața până seara. Mai întâi trebuia să-l ajutăm pe vecin să-și monteze un foisor. M-am trezit devreme și eram deja puțin stresat doar gândindu-mă la câte urmau. Atunci s-a întâmplat. Între casa noastră și cea a vecinului este o peluză cu iarbă și când am traversat-o, nu știu cum, cheile de la mașină au dispărut. Le-am avut și apoi nu le-am mai avut.

Ne-am panicat. Am mers înapoi pe urmele pașilor noștri și am cercetat în amănunt peluza. Am mers în patru labe pe iarbă. Am luat chiar și detectorul de metale al tatălui meu și am verificat și reverificat terenul. Cu cât dura mai mult începea să-mi crească tensiunea. A trecut o oră și tot nu am găsit cheile. Eram frustrat și supărat.

În cele din urmă ne-am oprit și ne-am rugat și am simțit că ar fi mai bine să continuăm cu planul pe care-l aveam de a monta foisorul. Unii dintre prietenii mei au continuat să caute cheile, dar fără succes. În cele din urmă am renunțat. Am continuat cu treburile zilei, dar simțeam un nor care mă apăsa.

În noaptea aceea, când m-am întins în pat,

eram încă supărat din cauza situației. Nu puteam înțelege de ce s-a întâmplat asta, mai ales că *aveam* atâtea de făcut. Acum aveam nevoie de copii ale cheilor, care erau cam scumpe – și nu puteam folosi mașina până nu le aveam. Nu se întrezărea nimic bun.

Câteva zile mai târziu, o prietenă apropiată a dat buzna pe ușă. „Cheile, cheile! Le-am găsit!” a strigat ea. Uimit am privit-o punându-le pe masă și, bolborosind, am întrebat: „Dar... Unde?... Cum?” Cu un zâmbet larg ea a explicat că traversa peluza și s-a gândit să se mai uite odată. S-a rugat și a început să caute. Dintr-o dată, chiar în fața ei, au apărut cheile pierdute!

Trebuie să recunosc că încă nu știu cum și de ce s-au întâmplat toate astea. Dar tind să cred că este lucrarea lui Dumnezeu în viața mea, ca să am mai multă răbdare și să-mi amintească că și în momentele când planurile mele se încurcă, viețile noastre rămân în mâinile Sale.

CHRIS MIZRANY ESTE MISIONAR, FOTOGRAF ȘI DESIGNER WEB CU HELPING HAND ÎN CAPE TOWN, AFRICA DE SUD.

ODIHNA

MARIE ALVERO

În cartea Evrei, apostolul Pavel promite bisericii din Ierusalim că „rămâne, dar, o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu.” (Evrei 4:9) Ce *este* odihna de Sabat? Poate nu știi toate lucrurile ce *este*, dar pot să-ți spun ce *nu este*. Ceea ce nu au mulți dintre oamenii pe care-i cunosc eu. Se pare că ritmul vieții noastre se accelerează an de an, împingem pentru mai mult, ne străduim mai mult și ajungem să funcționăm cu rezervorul la minim. Probabil că sună familiar pentru mulți.

Dumnezeu probabil știa că, după ce păcatul ne-a separat de El, vom căuta să controlăm, să merităm, că creem și să stăpânim, ca în cele din urmă să pierdem pacea Sa. De aceea El le-a poruncit oamenilor Săi să păstreze Sabatul. Era o zi în care trebuiau să se oprească din muncă, din meritat, din creat, din servit și din stăpânit ca să se odihnească și să-și amintească că relația lor cu Dumnezeu este mai importantă decât orice altceva ar fi putut ei realiza. Atâta timp cât oamenii Săi aveau atitudinea corectă în inima lor față de Dumnezeu, Sabatul se simțea ca o binecuvântare, dar dacă prioritățile lor se schimbau atunci probabil că ei simțeau că Sabatul îi împiedica să fie la fel de productivi ca alte popoare, sau că era o povară de reguli.

În ziua de azi nu ni se cere să urmăm Sabatul după tradițiile din Vechiul Testament, însă chemarea lui Dumnezeu la odihnă este la fel de necesară. „Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit

Dumnezeu de lucrările Sale. Să ne grăbim, dar, să intrăm în odihna această”. (Evrei 4:10-11)

Poate că și sulfetul tău, ca și al meu, are nevoie de odihnă. Eu chiar că am. Am nevoie să-L las pe Iisus să mă călăuzească spre pășunile verzi unde să-mi încarc sufletul, dar cum aș putea face asta dacă sunt mereu în grabă, mereu îngrijorată, mereu făcând ceva și stresându-mă pentru ceva? Dacă ar fi să descriu într-un cuvânt cum este cultura modernă aș spune „stres”. Fiindcă ne preocupă opusul calmului, al păcii și al liniștii. Și plătim cu epuizare, dependențe, singurătate și destrămare. Iar noi, cei care am învățat această cultură, o vom da-o mai departe copiilor noștri.

Însă Dumnezeu ne spune că există și o altă cale: o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Cum obții această odihnă? Iisus ne spune: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihna. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”. (Matei 11:28-29) Când venim la El și învățăm de la El, atunci această odihnă ca de Sabat este o promisiune și pentru noi.

MARIE ALVERO A FOST MISIONARĂ ÎN AFRICA ȘI MEXIC. ÎN PREZENT EA TRĂIEȘTE FERICITĂ ȘI ACTIVĂ CU SOȚUL ȘI COPIII EI ÎN TEXAS, SUA.

DE LA IISUS CU DRAGOSTE

O BUCURIE DEPLINĂ

„V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină”. —*Ioan 15:11*

Să nu te sperii atunci când problemele și provocările cu care te confrunți par să fie prea mari. Chiar dacă sunt prea mari pentru puterea și înțelepciunea *ta*, amintește-ți că toate lucrurile sunt cu puțință împreună cu *Mine!*

Eu îți voi da bucurie în locul tristeții, dacă îmi ceri. Am promis să dau înțelepciune oricui cere și o dau cu mână largă și fără muștrare. (Vezi Iacov 1:5.) Cere, deci, și să ai încredere că Eu voi onora.

Eu sunt Păstorul cel Bun care arată bunătate, răbdare, compasiune și milă. Eu te-am protejat și te-am ținut atâția ani, chiar și când te-ai împiedicat și ai căzut. Ți-am trecut cu vederea greșelile și eșecurile, te-am ridicat și ți-am arătat calea.

Dăruiește și ți se va da și ție! Dăruiește din tine și din timpul tău, încrezător că tot ceea ce cheltuiești în iubire pentru alții, Eu îți voi răsplăti. (Vezi Luca 10:35.) Chiar și atunci când te simți incapabil și că nu mai ai ce da, să ai încredere că vei primi din harul Meu o măsură bună, îndesată, clătănată, care se va vărsa pe deasupra. (Vezi Luca 6:38.)

